

lem holdt en Tale til os i Gaar, hvori han særlig beklagede Købstædernes Stilling og sagde, at Skattekommissionens Forslag vendte den tunge Ende imod Købstæderne. Jeg skal i den Henseende blot sige to Ting. For det første roste han Regeringens Forslag, fordi det gjorde Ret og Skel, medens derimod Skattekommissionens Forslag forurettede Købstæderne til Fordel for Landet. Nu vil jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at i Beretningen fra Skattekommissionen S. 50 foreslaas der en Fordeling, der saa temmelig nøjagtig svarer til den Fordeling af Tilskuddet, som Regeringen har foreslaaet i sit Lovforslag. Resultatet af Skattekommissionens Forslag er, at Kjøbenhavn og Købstæderne faa 34,1 pCt. af Tilskuddet og Landkommunerne 65,9 pCt., men det, som den høje Regering her foreslaar, er saa temmelig nøjagtig det samme med Hensyn til Fordelingsprocenten, idet Regeringen foreslaar 35 pCt. for Kjøbenhavn og Købstæder og 65 pCt. for Landet, saa jeg kan ikke se, at det ene Forslag med Hensyn til Fordelingsprocenten gør mere Ret og Skel end det andet.

Den anden Bemærkning, jeg skal gøre til det ærede Medlem, er denne, at naar han ankede over, at Købstæderne gennem Formue- og Indkomstskatten vilde komme til at bidrage forholdsvis mere end Landet, vilde denne Anke have noget berettiget paa sig, dersom det ærede Medlem, der bor i Randers, skulde svare højere Skatteprocent af sin Formue og Indtægt, end jeg skal, der bor i Mygdal. Hvis der var Forskel i saa Henseende, havde det ærede Medlem Ret til at beklage sig over, at man forurettede Købstæderne. Men der er jo ingen Forskel. Skattekommissionens Forslag gaar jo ikke ud paa at tage en eneste Øre fra Købstæderne, og der bliver saaledes ikke Tale om nogen Forurettelse af disse; hvis saa var, kunde det ærede Medlem være sikker paa, at jeg skulde stemme imod, thi jeg vil ikke være med til at forurette nogen Del af Samfundet til Fordel for en anden.

Det ærede 12te kongevalgte Medlem (Estrup) henvendte adskillige Bemærkninger til mig, som jeg finder det nødvendigt at sige nogle Ord om. Det højtærede Medlem havde aabenbart misforstaaet mig, idet han, saa vidt jeg forstod, mente, at jeg havde talt om Vanskelighederne ved Vurderingen af de forskellige Ejendomme, naar der var Tale om, hvordan Ejendomsskylden skulde gennemføres. Det har jeg slet ikke talt om. Tværtimod har jeg sagt, at det var

meget let, jeg har sagt, at ikke blot den Kommune, jeg er fra, men jeg tror at kunne sige, at 5—600 Kommuner i Landet ere fuldt fortrolige med Vurderingen af Ejendomme, og at Sogneraadene i 5—600 Kommuner i Landet have været vante dertil i mange Aar, saa de faa det temmelig let i saa Henseende. Nej, det er ikke Vanskeligheder med Hensyn til Vurderingen, jeg har talt om; skulde der være Tale om Vanskeligheder i saa Henseende, komme de netop gennem Regeringens Forslag, hvor man foreslaar 2 forskellige Maader at vurdere paa, den ene i § 2 i Lovforslaget om Ophævelse af Land- og Ligningsskatten m. m. og den anden i Lovforslaget om den kommunale Beskatning, § 26, som jo ikke dække, ikke svare til hinanden, og dernæst foreslaar 2 forskellige Taksationsmetoder, som let kunne komme i Kollision. Nej, det, som jeg har talt om Vanskeligheder ved i denne Forbindelse, er med Hensyn til Gennemførelsen af Ejendomsskyld, saaledes som den bringes i Forbindelse med de foreliggende Lovforslag. Det er der, jeg har talt om Vanskeligheden, Umuligheden og Uigennemførligheden, og hvad jeg har sagt i saa Henseende, tillader jeg mig at fastholde. — Naar det højtærede Medlem dernæst sagde, at det havde været meget let at gennemføre noget lignende i Sverige, og som det har været let i Sverige, vilde det vel ogsaa blive let her, vil jeg dertil sige: Ja, hvis det ærede Medlem og hans Meningsfæller ville, at vi skulle til at forsøge paa en helt ny Omordning af vort Skattevæsen, paa at stryge det gamle Grundlag og forhandle om et helt nyt Grundlag, skal jeg gerne være med til at deltage i Forhandlingen efter bedste Evne og bidrage til, at der kom noget godt ud deraf. Og jeg tvivler ikke om, at lige som det er gaaet forholdsvis let i andre Lande, skal det vel ogsaa gaa her. Men en anden Sag er, at hvis vi skulle ind paa en saadan Forhandling, vil det sikkert vare mange Aar, inden vi komme til Ende med dette, og det er Landbruget navnlig ikke tjent med, idet vi jo saa ikke kunne Landbrugets Trang i Møde saa snart som muligt. — Saa talte det ærede Medlem der-

*Rettelse.*

Sp. 415, 8de og 21de L. f. o.: „Ringkøbing Amt“, læs: „Hjørring Amt“.